SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 20 APRIL 1939

CONCERT IN SPROOKJESLAND

1 9 9

DIKKIE EN DREUMES

DOOR WILLY SCHERMELÉ

KLEINE Dikkie had om zo te zeggen alles wat zijn hartje begeerde. Hij had een grote mooie tuin, een kast vol speelgoed en een massa boeken met prachtige platen. Of Dikkie nog iets verlangde? Nou en of! Want hij had geen broers en zusjes, en hij voelde zich wel wat eenzaam. Dikkie kon nooit eens een gezellig robbertje stoeien, en er was nooit eens een broertje of een zusje om hem te vertellen dat hij ongelijk had en het dan samen eens uit te vechten. „Fijn!" denk je misschien, maar toch.... Dikkie begon het vervelend te vinden, dat hij steeds nummer één was.

En kijk, toen ineens gebeurde het!.... Dikkie vond een hondje! Ja écht, het lag op de weg. Het had zijn pootje bezeerd en kon niet meer lopen. Dikkie had al altijd zo graag een hondje willen hebben, maar omdat moeder bezwaren had, was die wens tot nog toe niet in vervulling gegaan. Dikkie's hartje klopte sneller. Nu, dit hondje, dat zo ziek en kreupel was, kón hij toch niet op straat laten liggen! Daar hij echter wist dat moeder geen honden in huis wilde hebben, nam hij het beestje voorzichtig op, legde het in het schuurtje achter in de tuin en verbond het zieke pootje met zijn zakdoek. Hij bracht het hondje water en kaapte 's middags twee dikke boterhammen van de koffietafel en ook nog een paar plakken worst. Natuurlijk kreeg de hond een naam. Als troostwoordje zei Dikkie eerst „Dreumesje" tegen het zieke, hongerige beestje, en ook later bleef hij hem zo noemen.

Terwijl Dikkie naar school was, hield Dreumesje zich heel kalm. Trouwens, het hondje was de eerste dagen echt ziek. Maar het eten, dat Dikkie telkens uit de keuken haalde, deed de kleine zwerver goed. Na drie dagen kon Dreumesje al op zijn pootje steunen en hinkend in het schuurtje rondlopen. Hij scheen te begrijpen, dat hij niet te veel leven mocht maken, al trachtte hij soms zijn vreugde door allerlei onderdrukte kefgeluidjes kenbaar te maken.

Moeder had wel opgemerkt, dat Dikkie altijd direct na de maaltijd wegliep en zo verheugd keek, maar zij had er verder geen aandacht aan geschonken. Toen ze echter de tuinslang uit het schuurtje wilde halen, ontdekte ze daar dat kleine, schuwe en smoezelige hondje.

Want, eerlijk gezegd, Dreumesje zag er niet ál te fris uit, want aan een bad had Dikkie nog niet kunnen denken.

Toen Dik uit school kwam, had je de poppen aan 't dansen! Moeder, die anders altijd erg lief was, was nu echt boos. „Die hond is vuil," zei moeder, „en kan allerlei ziekten in huis brengen. Een straathond kun je toch niet zó maar in huis nemen! Het is trouwens heel onaardig van je, dat je dat zo stiekem hebt gedaan! Je moet altijd alles aan je ouders zeggen!"

Vader suste de zaak wat, maar hield er toch ook niet van zó'n hond in huis te hebben. Want Dreumesje was geen sierlijk hondje. Hij had van die rare piekharen en zijn staart zag er uit, alsof er aan geknabbeld was.

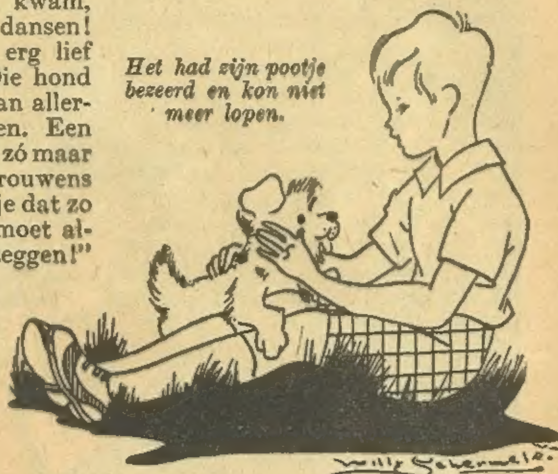
„Als er een hondje móét komen," vond vader, „dan toch maar liever een rashond, waar je wat aan hebt. Met een mooie halsband en keurige ketting."

Vroeger zou Dikkie met zo'n aanbod réúzenblij zijn geweest, maar nu kon het hem niemendal schelen. Hij had Dreumesje gevonden, verzorgd en lief gekregen en de mooiste, duurste rashond liet hem ijskoud. Nu Dreumesje ontdekt was, zat Dikkie gewoon met hem op de veranda. Dreumesje lag tussen zijn knieën, met zijn bijna genezen pootje op Dikkie's been.

Waar moet ik nu met hem blijven? dacht Dikkie met een prop in z'n keel.

„Breng hem maar naar zijn eigen baas," zei moeder. „Hij is toch ergens vandaan gekomen. Of anders brengen we hem naar het dierenasyl, dan komt er wel een liefhebber."

Intussen zat Dreumesje zoet bij zijn baasje. Zijn malle staartstompje wipte zacht heen en weer, terwijl Dikkie het pootje van het beestje streelde. Dreumesje keek Dik vol vertrouwen aan, en de jongen nam zijn kameraadje mee het hek uit en liep de straat op. Hij vertelde de narigheid aan een paar schoolvriendjes, die erg begaan waren met het lot van Dreumesje. Het hondje werd met kennersblik bekeken en Fred, die zelf al een hond had, zei dat Dreumesje aardig zou opknappen van een bad en dat hij een stevige, flinke, gezonde hond zou worden.

Het had zijn pootje bezeerd en kon niet meer lopen.

„Ja," zei Dikkie. „Zijn huid is mooi wit, al zie je'r nu niet veel van. En Dreumes is veel sterker dan zo'n rashond, die vader me wil geven."

In de schuur bij Fred kreeg Dreumesje die dag een bad. Wat knapte het diertje daarvan op! Zijn haar werd glanzend zacht en sneeuwwit.

„Fred heeft al een hond," zei Fred's moeder, „anders wou ik hem wel hebben. Dreumesje ziet er heus niet zo slecht uit. Hij mag in elk geval zo lang hier blijven, tot er een baas voor hem gevonden is, of de werkelijke eigenaar hem opvraagt."

120

„Moeder houdt niet erg van honden," zei Dik. „Ze is vroeger eens door een kwaadaardige hond gebeten en kan maar niet begrijpen, dat Dreumesje een goed karakter heeft."

* * *

's Avonds vóór het eten kwam Dikkie alléén thuis en.... op het haardkleed lag een nieuwe hond. Het was een merkwaardig beestje, zó tenger, dat je al z'n ribben kon tellen, en hij had een glad huidje net als een mol.

„'t Is een rasechte hazewind," legde vader uit.

„Noemen ze dát nu óók nog een hond," zei Dikkie, die maar steeds aan zijn Dreumesje moest denken.

Inderdaad leek het diertje meer op een mager konijn en erg vriendelijk was het ook al niet. Het was een verwaand, verwend hondje, dat het lekkerste eten liet staan en er hooghartig z'n spitse neus voor optrok. Neen, dan Dreumesje! Die kon zo echt smakelijk eten en hardop smakken!

Nee, dat cadeautje viel bij Dikkie helemaal niet in de smaak en die avond ging hij slapen met een hart vol ontevredenheid. De hele volgende dag bleef zijn stemming beneden het vriespunt en toen vader de nieuwe hond maar weer terug had gebracht, omdat Dikkie tóch niets voor het dier voelde, ging Dikkie naar Dreumesje kijken.

„Heb je al een baas voor hem gevonden?" vroeg Fred's moeder. „Of heeft er iemand naar gevraagd?""

„Neen, mevrouw," zei Dikkie. „Maar ik zal wel zolang op hem passen!"

Dikkie ging met Dreumesje wandelen en Dreumesje tippelde lustig met zijn baasje mee.

Zo kwamen ze buiten de stad en toen het begon te schemeren, waren ze een heel eind in het bos. Zo ver, dat Dikkie tot de ontdekking kwam dat hij verdwaald was. Hij begon honger te krijgen en tot overmaat van ramp gebeurde er iets, dat hij helemaal niet had voorzien. Door de duisternis zag Dikkie de boomstronken en wortels niet meer. Hij viel en.... au, au, au! Wat deed z'n enkel incens een pijn! Hij kon zijn voet haast niet bewegen en moest gaan zitten. Zelfs de vriendelijke blafjes van Dreumesje hielpen niet. Dikkie kreunde en kreunde en voelde zich flauw worden van honger en pijn. Heel stil ging hij liggen en ten slotte sliep hij in. Dreumes begon zachtjes te janken. Toen zijn baasje stil bleef liggen, wilde hij tegen hem aankruipen, maar Dikkie kermde het uit. Dreumes was verwonderd. Hij scheen niet goed te begrijpen, hoe de vork aan de steel zat. Maar plots sprong hij overeind, schudde zich eens en holde weg. Hij liep met zijn snoetje tegen de grond en probeerde, de weg naar huis terug te vinden. Toen hij het spoor had, rende hij zo hard als zijn zieke pootje het toeliet.

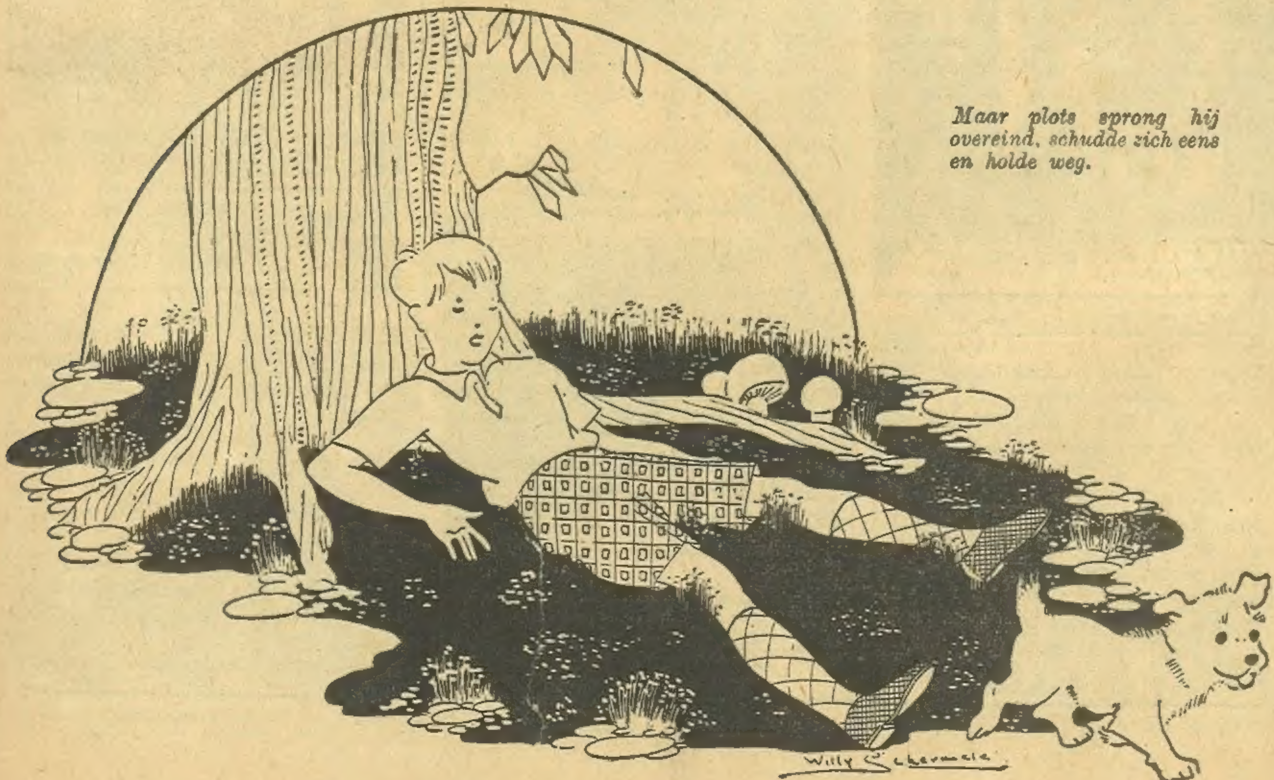
Bij Dik thuis was alles in rep en roer. Vader had de politie al opgebeld en moeder was naar de ouders van zijn vriendjes gelopen. Mina, het meisje, doorzocht de hele omtrek, maar Dikkie was nergens te vinden. Toen opeens hoorden ze krabbelen tegen de voordeur. Het was Dreumesje, die het huis had teruggevonden en nu opdook als redder in de nood.

„Dat is Dikkie's hond!" riep moeder blij. „We moeten hem volgen!"

Dreumesje had geen aansporing nodig. Hij liep voorop en blafte en keek nu en dan eens om, om te zien of ze hem wel volgden. Zo trokken ze 't bos in. Dikkie was nu spoedig gevonden en werd veilig naar huis gebracht. De dokter kwam z'n verstuikte enkel verbinden en wat het voornaamste was: Dikkie mocht op slot van zaken zijn Dreumes behouden, daar er, niettegenstaande herhaalde navragen, geen echte eigenaar op kwam dagen. En thans houden Dick's vader en moeder nét zo veel van Dreumesje, als Dikkie zelf.

„Het zit hem toch niet alléén in het echte ras," zegt moeder nu. „Dreumes is een hond met een goed hart, een vriendelijk en dankbaar beestje!"

Dat laatste zie je trouwens wel aan zijn staartstompje, want dat is eeuwig en altijd in beweging!

Maar plots sprong hij overeind, schudde zich eens en holde weg.

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
DOOR HAROLD R. FOSTER

PRINS VALIANT — KONING ARTHUR

RESUME — HET IS PRINS VALIANT GELUKT ZIJN VRIEND UIT DE CEL TE BEVRIJDEN EN BEIDEN PROBEREN THANS DE BURCHT TE VERLATEN.

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

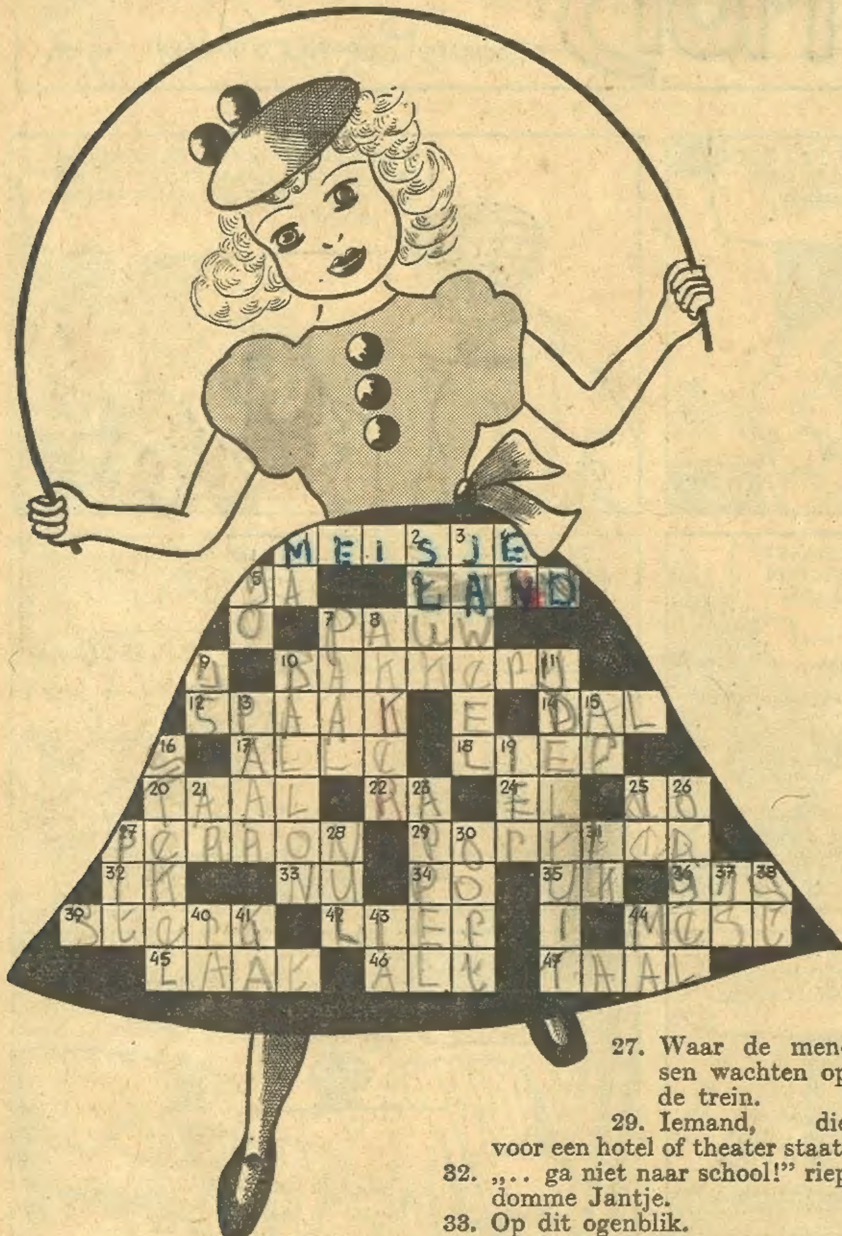

1-2

1 2 3

BONT ALLERLEI

Oplossingen vorig nummer

CIJFERPUZZLE

1	2	3	4	5	6	7
2	1	7	6	4	3	5
3	4	2	1	7	5	6
4	3	1	5	6	7	2
5	6	4	7	3	2	1
6	7	5	3	2	1	4
7	5	6	2	1	4	3

SPREEKWOORDENREBUS 30

Onder vier ogen

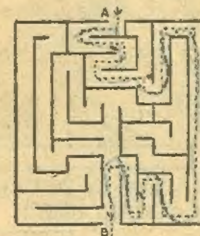
GEHEIMSCHRIFTPUZZLE

R I E T
E N T E N
N A T   A
E   E I
T E R E N

Het gevraagde woord van 6 letters of het sleutelwoord was dus:

1 2 3 4 5 6
R E T I N A

DOOLHOFPUZZELTJE

KRUISWOORDPUZZLE

Horizontaal :

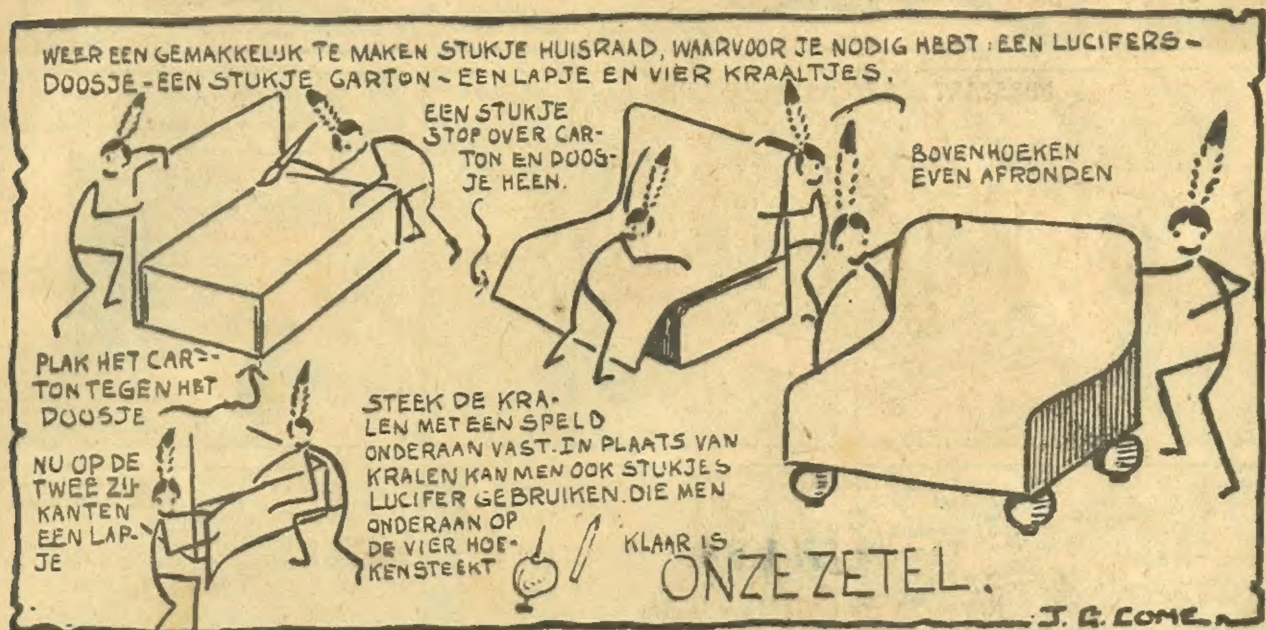
1. Tegengestelde van: jongen.
5. Tegengestelde van: neen.
6. Waar bloemen groeien.
7. Trotse vogel.
10. Waar de bakker zijn brood bakt.
12. Zit in het wiel van een fiets.
14. In het groene ... in het stille ...
17. .... kinderen van de klas kregen een verrassing.
18. Vriendelijk en aardig.
20. Leer je op school.
22. Deel van de mast van een schip.
24. Verouderde maat.
25. Zangnoot.
27. Waar de mensen wachten op de trein.
29. Iemand, die voor een hotel of theater staat.
32. „.. ga niet naar school!" riep domme Jantje.
33. Op dit ogenblik.
34. Rivier in Italië.
35. Klein kind.
36. Jongensnaam.
39. Reus Goliath was heel .....
42. Hetzelfde als 18.
44. Gooit de boer over zijn land.
45. Piet kwam nooit te .... op school.
46. Diepe vrouwenstem.
47. Hetzelfde als 20.

Verticaal:

1. Wordt moeder genoemd.
2. Ander woord voor: kapot.
3. Sieraad.
4. Legt de kip.
5. Jongens- en ook wel meisjesnaam.
7. Er stond een .... met een bordje er aan.
8. De boer werkte op de ....
9. Verfrissend in de zomer.
10. Kan je mee de lucht in.
11. Meisje, dat heel ijdel is.
13. Twee.
15. Wordt iemand getikt in een spelletje, dan is hij ..
16. Heeft een cactus.
19. Iemand, die geboren is in Ierland.
21. Ander woord voor: slede.
23. Vrucht.
25. Lidwoord.
26. Het draai..... kwam de straat in.
27. Zit in een kers.
28. 9 — 9 = ... ?
30. Ander woord voor: fruit.
31. Hetzelfde als 32 (horizontaal).
37. Hetzelfde als 9.
38. Roept iemand, als hij stilte wenst.
40. Hetzelfde als 22 (horizontaal).
41. Het bootje kwam aan de ..
43. Geluid van een ezel.
44. Hetzelfde als 1 (verticaal).

ONS KNUTSELCLUBJE **WIG EN WAM** HELPEN JULLIE

VLIEGEN: *Vroeger en Nu*

1. WAT ER AAN VOORAFGING

De vliegende troon van Kai Kaoos.

De meeste volkeren hebben zich vroeg of laat beziggehouden met de mogelijkheid om vrij als een vogel door het luchtruim te kunnen vliegen. Ze vertellen er ons over in legenden en sprookjes, die natuurlijk weinig of niets te maken hebben met het werkelijke vliegen, maar toch bewijzen, dat ook de mensen van een 3 à 4 duizend jaar geleden „vliegen" als een soort hoogst genot beschouwden.

In het jaar 2200 vóór onze tijdrekening was het keizer Shun, die opgesloten zat in een Chinese toren en met twee paraplu's uit bamboe als valscherm, naar beneden sprong. Een andere voorname Chinees, Kai Kaoos, had 'n houten troon laten maken, die door vier arenden werd getrokken.

Vóór de troon was voedsel bevestigd aan een stang. De arenden probeerden het te grijpen en vlogen aldus gestadig verder. De Griek Daedalus en zijn zoon Icarus hadden vleugels gemaakt met veren en was. Maar Icarus vloog te dicht bij de zon en toen de was smolt, viel hij in zee en verdronk.

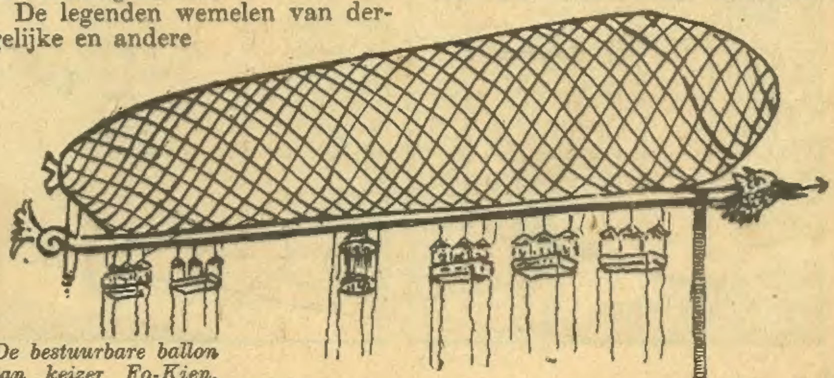
Een 2300 jaar geleden maakte de Griek Archytas een houten duif die kon vliegen en 3245 jaar geleden liet de Chinese keizer Fo-Kien een bestuurbare ballon bouwen, die gebruikt werd tijdens de kroningsfeesten.

De legenden wemelen van dergelijke en andere „proefvluchten", die vooral bewijzen, dat de mensheid voortdurend met dit probleem is bezig geweest. Het zou echter nog een heel poosje duren, voordat de verbeelding werkelijkheid werd en men een stevige basis vond waarop men kon bouwen. Naarmate techniek en wetenschap vorderden, naderde meer en meer het ogenblik, waarop een sinds eeuwen gekoesterde droom in vervulling zou gaan en de werkelijkheid de stoutste fantasie ver zou overtreffen. Hoe dat in zijn werk ging, vertel ik jullie een andere keer.

De houten duif van den Griek Archytas.

Volgende week no. 2: Voor 't eerst tien minuten in de lucht.

De bestuurbare ballon van keizer Fo-Kien.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB

BOONTJE KOMT OM Z'N LOONTJE. 56.

